

Egy vén fa hajnala

Leejti könnyű fátylát a hűvös éjszaka,
Derengve jó a hajnal. A madárkák dala
Zengi be a tájat. És ott a poros út,
Elsuhan egy szellő. Száz éve ugyanúgy.
Kacsintva int, köszön: Hogy vagy te vén dió?
Szeleburdi fickó, de a szíve jó.
És lassan elmerengek: Járt itt egy katona,
Ki megpihenni vágyott, nem lévén otthona.
Későbbben erre tévedt egy költő, és vele
Csodáltam a tájat, mert nem volt ihlete.
Bolyongott két szerelmes, és láttam a tüzet...
Vén, ráncos törzsem őrzí bevéssett nevüket.
Járt itt egy árva gyermek, egy huncut kisleány,
Ő füzettel és könyvvel mászott fel rég reám.
Most eltekintek arra, hol város tornyosul,
A lámpafények fölé fekete füst borul.
És érzem legbelülről, hogy mégsem ugyanaz.
Egy forgószél a világ. Engem benőtt a gaz.
Ma már csak elrohannak egy vén diófa mellett,
És nem is veszik észre, hogy mennyi titkot rejtek.